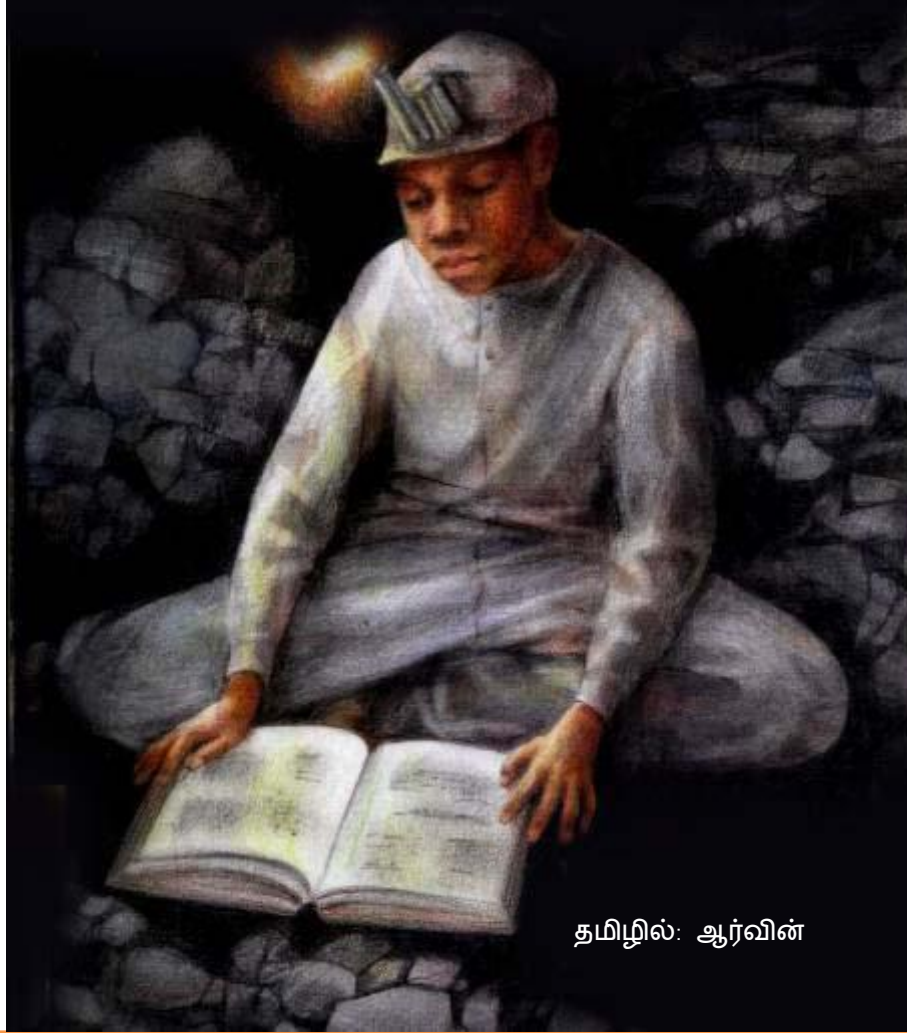

புக்கர் டி. வாஷிங்டன்

தாமஸ் ஹாம்பர்

சித்திரம் : ஜெனி ரீவ்ஸ்

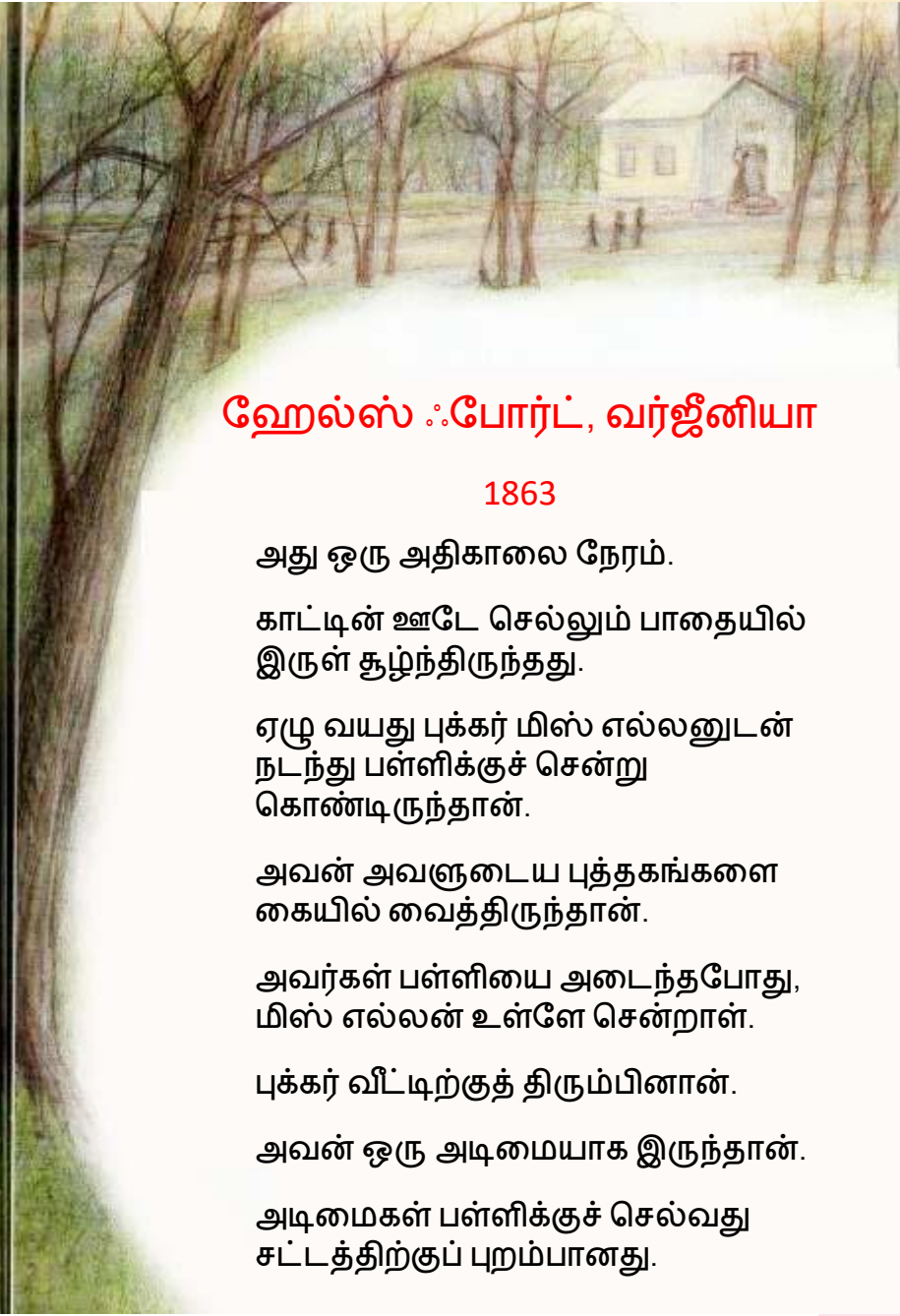
தமிழில்: ஆர்வின்

புக்கர் டி. வாஷிங்டன்

தாமஸ் ஹாம்பர்
சித்திரம்: ஜெனி ரீவ்ஸ்

தமிழில் : ஆர்வின்

ஹேல்ஸ் ஃபோர்ட், வர்ஜீனியா

1863

அது ஒரு அதிகாலை நேரம்.

காட்டின் ஊடே செல்லும் பாதையில்
இருள் தழ்ந்திருந்தது.

ஏழு வயது புக்கர் மிஸ் எல்லனுடன்
நடந்து பள்ளிக்குச் சென்று
கொண்டிருந்தான்.

அவன் அவளுடைய புத்தகங்களை
கையில் வைத்திருந்தான்.

அவர்கள் பள்ளியை அடைந்தபோது,
மிஸ் எல்லன் உள்ளே சென்றாள்.

புக்கர் வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

அவன் ஒரு அடிமையாக இருந்தான்.

அடிமைகள் பள்ளிக்குச் செல்வது
சட்டத்திற்குப் புறம்பானது.

புக்கர் வர்ஜீனியாவில் உள்ள ஒரு
பண்ணையில் வசித்து வந்தான் ஒரு
அடிமையாக, அவனது எஜமான் என்ன
செய்யச் சொன்னானோ அதைச் செய்ய
வேண்டியிருந்தது.

மிஸ் எல்லன் அவனுடைய எஜமானரின்
மகள். சில சமயங்களில் புக்கர் அவளது
புத்தகங்களை சுமந்து செல்வான்.

அவன் தனது பெரும்பாலான நேரத்தை
வயல்களில் வேலை செய்யும்
தொழிலாளர்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு
செல்வான்.

புக்கர் பள்ளிக்குச் செல்ல விரும்பினான்.

அவன் வெள்ளையின சிறுவர் சிறுமியர்
பள்ளியில் படிப்பதை பார்த்துக்
கொண்டிருப்பான்.

பள்ளி மேசையில் உட்கார்ந்துகொண்டு,
குனிந்து புத்தகங்களை படிக்க விரும்பினான்.

அவன் கேள்விகளுக்கான பதில்களைத்
தேடுவதோடு, பதிலை முழு வகுப்பிற்கும்
சொல்ல விரும்பினான்.

அவன் செய்தித்தாள்களையும் விளம்பரப்
பலகைகளையும் வாசித்து, அந்த கருப்பு
எழுத்துக்கள் சொல்வது என்ன என்பதைப்பற்றி
மக்களுக்குச் சொல்ல விரும்பினான்.

புக்கருக்கு ஒன்பது வயதாக இருந்தபோது
ஒருவர் அவனது பண்ணைக்கு வந்தார்.

அடிமைகள் அனைவரும் அவர் சொல்வதை
கேட்க அழைக்கப்பட்டனர்.

புக்கர் தன் தாய், சகோதரன் மற்றும் தன்
சகோதரியுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அந்த மனிதர் உள்நாட்டுப் போர்
முடிந்துவிட்டது என்றும் அனைத்து
அடிமைகளுக்கும் இப்போது விடுதலை
கிடைத்துவிட்டது என்றும் அவர் கூறினார்.

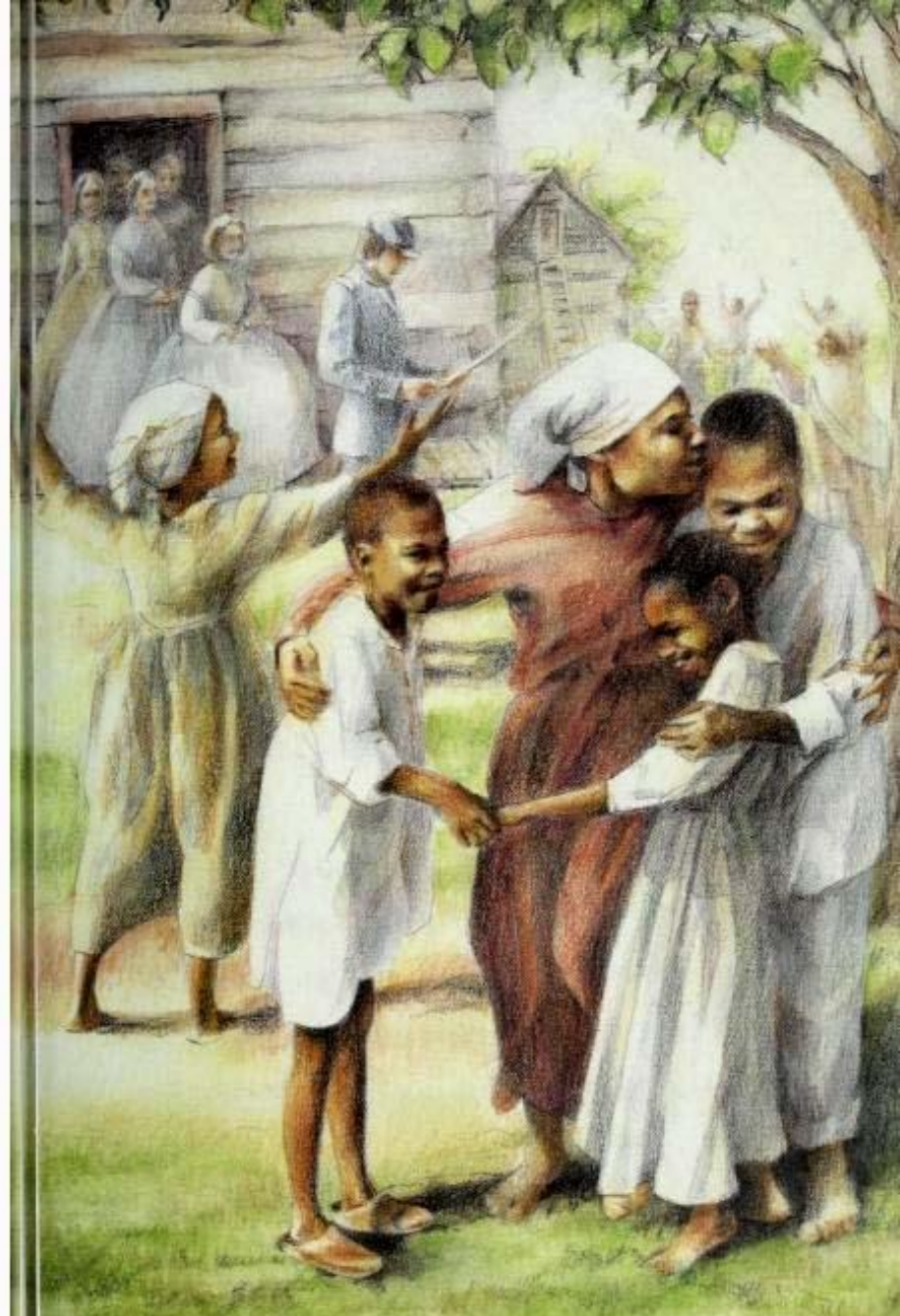
மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்யத்
தொடங்கினர்.

புக்கரின் தாய் குனிந்து தன் குழந்தைகளை
முத்தமிட்டார்.

புக்கரின் தாய் இந்த நாளுக்காகக் கடவுளிடம்
பிரார்த்தனை செய்ததாக சொன்னார்.

புக்கரின் குடும்பம் விரைவிலேயே
பண்ணையை விட்டு மேற்கு
வர்ஜீனியாவுக்குக் குடிபெயர்ந்தார்கள்.

அவர்கள் சுதந்திர வாழ்வை வாழ தயாராக
இருந்தனர்.

மால்டன், மேற்கு வர்ஜீனியா, 1865

புக்கரைப் பொறுத்தவரை, விடுதலை என்பதற்கு ஒரே ஒரு அர்த்தம் மட்டுமே இருந்தது. இப்போது அவனால் பள்ளிக்குச் செல்ல முடியும்.

அவனுடைய மாற்றாந்தந்தைக்கு வேறு ஒரு எண்ணம் இருந்தது.

அந்தக் குடும்பம் ஏழையாக இருந்ததால், அவர்களுக்கு பணம் தேவைப்பட்டது.

புக்கரின் மாற்றாந்தந்தை புக்கரையும் அவனது சகோதரையும் வேலைக்காக உப்புச் சுரங்கங்களுக்கு அனுப்பினார்.

அவர்கள் இருவரும் பீப்பாய்களில் உப்பை அள்ளி நிரப்பி அதன்பின் உப்பை நசுக்கித் தள்ளினர்.

அந்த வேலை கடினமாகவும், அளவுக்கு அதிகமாகவும் இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் அதிகாலை நான்கு மணிக்கு வேலையைத் தொடங்கி இருட்டும் வரை வேலை செய்தார்கள்.

மிக மோசமான விஷயம் என்னவென்றால், அவன் வேலை செய்த இடத்திலிருந்து சிறுவர்கள் மற்றும் சிறுமிகள் பள்ளிக்குச் செல்வதை புக்கரால் பார்க்க முடிந்ததுதான்.

புக்கர் தானும் அவர்களோடு படிக்க வேண்டும் என விரும்பினான்.

புக்கர் தனக்குத் தானே கற்றுக் கொள்ள முடிவு செய்தான். அவன் ஒரு புத்தகத்திலிருந்து எழுத்துக்களைக் கற்றுக்கொண்டான்.

விரைவிலேயே அவனது தாய் பள்ளியில் உள்ள ஆசிரியரிடம் பேசினார்.

புக்கர் வேலையிலிருந்து திரும்பி வந்தபின் இரவில் அவனுக்கு உதவுவதாக ஆசிரியர் உறுதியளித்தார்.

புக்கர் கடினமாக படித்து விரைவாகக் கற்றுக்கொண்டான். ஆனால் அவன் இன்னமும் மற்ற குழந்தைகளைப் போல பள்ளிக்குச் செல்லத்தான் ஆசைப்பட்டான்.

புக்கருக்கு சுமார் பன்னிரண்டு வயதாக இருந்தபோது, நிலக்கரிச் சுரங்கத்தில் வேலை செய்யத் தொடங்கினான்.

அவன் நிலத்தடி சுரங்கப்பாதை ஒன்றில் நிலக்கரியைத் தோண்டி எடுப்பான். அந்த சுரங்கம் இருட்டாகவும், பயங்கரமாகவும் இருந்தது. அது எந்த நேரத்திலும் சரிந்து விழலாம். அல்லது வெடிக்கவும் செய்யலாம்.

புக்கர் புத்தகங்களை உள்ளே கொண்டு வருவது வழக்கம். அங்கே வாய்ப்பு கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவன் புத்தகங்கள் வாசிப்பது வழக்கம்.

ஒரு நாள் சுரங்கத்தின் இருளில், புக்கர் இரண்டு ஆண்கள் பேசிக்கொள்வதை கேட்டான்.

அவர்கள் ஒரு புதிய பள்ளியைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அந்த பள்ளி கறுப்பின அமெரிக்கர்களுக்கானது.

அதன் பெயர் ஹேம்ப்டன் நிறுவனம்.

பணம் இல்லாத சிறுவர்கள் கூட இந்தப் பள்ளிக்குச் சென்று படிக்கலாம்.

அங்கு படிக்கும் சிறுவர்கள் தங்கள் படிப்புக்கான பணத்தை செலுத்த பள்ளியிலேயே வேலை செய்யலாம்.

அவர்கள் மெல்லிய குரலில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால், அவர்களது வார்த்தைகள் புக்கரின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தன.

ஹேம்ப்டன் எங்கே இருக்கிறது என்றும் அங்கு எப்படிச் செல்ல முடியும் என்றும் புக்கருக்கு தெரியவில்லை.

எப்படியாவது அந்தப் பள்ளிக்கு சென்றாக வேண்டும் என அவனுக்கு தெரிந்திருந்தது.

புக்கர் தன் பெற்றோரிடம் ஹேம்ப்டனுக்கு
அழைத்துச் செல்ல முடியுமா என்று
கேட்டான். ஆனால் அவர்கள்
மறுத்துவிட்டனர்.

அவன் சம்பாதிக்கும் பணம் அவர்களுக்கு
இன்னுமே தேவைப்பட்டது.

எனவே புக்கர் சுரங்கத்தில் தொடர்ந்து
வேலை செய்து, இரவில் படிப்பது
வழக்கமாகியது.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, புக்கர் வேறு
வேலை பற்றி கேள்விப்பட்டான். திருமதி
வயோலா ரஃபன்சுக்கு ஒரு வேலையாள்
தேவைப்பட்டது.

அவர் மிகவும் கண்டிப்பானவர் என்று புக்கர்
கேள்விப்பட்டிருந்தான் ஆனால் அவன்
சுரங்கத்திலிருந்து வெளியேற
விரும்பினான்.

எனவே அவன் இந்த வேலையை
ஏற்றுக்கொண்டான்.

திருமதி ரஃப்னரும் மக்கள் சொன்ன
அளவுக்கே கடுமையாக இருந்தார்.

புக்கர் தரையைச் சுத்தம் செய்யும்போது,
சரியாகச் சுத்தம் செய்யவில்லை என்று
அவர் சொல்வார்.

அவன் மூலைகளிலிருந்த தூசியைச் சுத்தம்
செய்யவில்லை என்றும். .

புக்கர் தோட்டத்தில் இருந்து இலைகளை
அகற்றும்போது,

ஆங்காங்கே உதிர்ந்து கிடந்த சிறு
இலைகளைக் காட்டுவார்.

ஒரு நாள் திருமதி ரஃப்னர் புக்கரிடம்
தோட்டத்தில் இருந்து களைகளை அகற்ற
சொன்னார்.

தொடக்கத்தில், புக்கர் விரைவாகச்
செயல்பட்டான். ஒரு இடத்திலிருந்து
டேன்டேலியன் செடிகளைப் பிடுங்கினான் .

வேறொரு இடத்திலிருந்து புல்லை
அகற்றினான்.

களைகளை அகற்றியதும் அவன் வேலையை
நிறுத்தினான்.

வேலை முடிந்தபின்னும் புக்கர் திருமதி
ரஃப்ளரிடம் செல்லவில்லை.

அவர் என்ன சொல்வார் என்று அவனுக்குத்
தெரியும்.

அதனால் அவன் தானே திருமதி ரஃப்ளர் ஆக
நடித்துப் பார்த்தான்.

சரியாக இல்லாத விஷயங்களை சுட்டிக்காட்டத்
தொடங்கினான்.

அவன் தான் அகற்றாத சில புற்களையும்,
களைகளையும் கண்டான்.

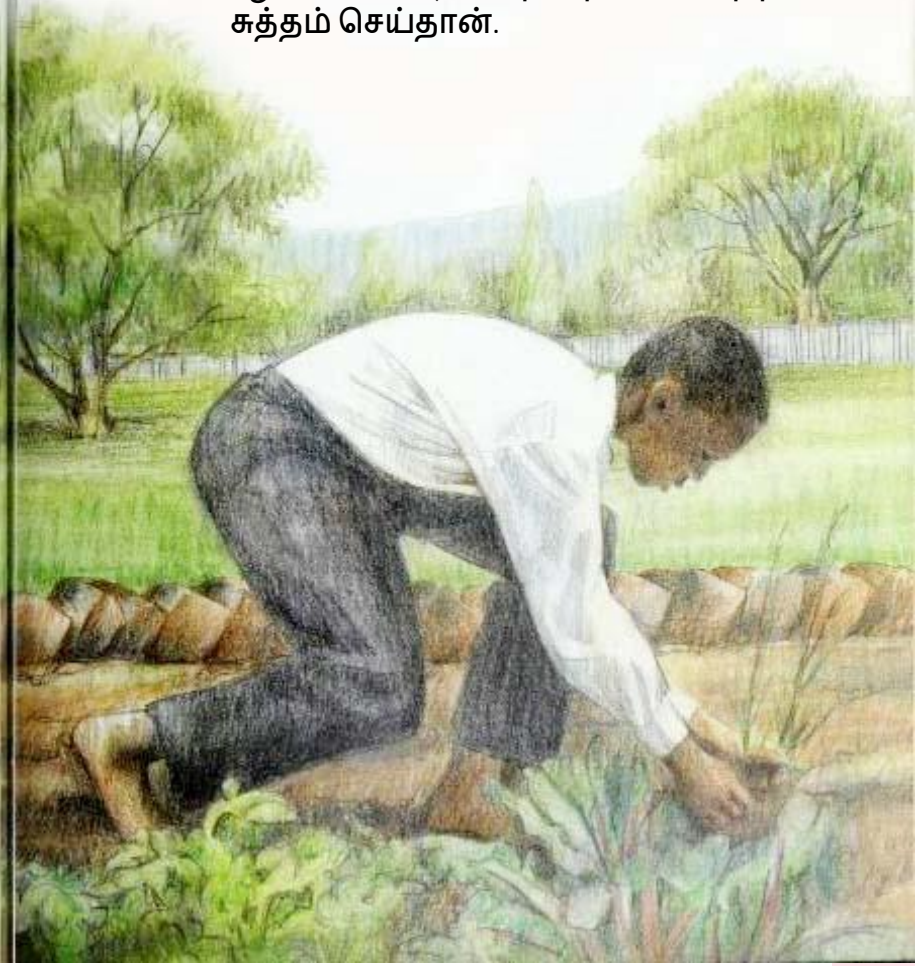
அவற்றை வேரோடு பிடுங்கினான்.

அவனுக்கு இன்னும் சில காகிதத்
துண்டுகளும், கிளைகளும்
தென்பட்டன.

திருமதி ரஃப்ளர் காகிதத்தையும்,
கிளைகளையும் அகற்றுவதைப்பற்றி
எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனால் புக்கர் அவற்றையும் அகற்றி
சுத்தம் செய்தான்.

திருமதி ரஃப்னருக்கு தோட்டத்தைக்
காண்பிக்க புக்கர் இப்போது மிகவும்
ஆவலாக இருந்தான்.

ஆனால் அவன் மீண்டும் ஒருமுறை
தோட்டம் முழுவதையும் கவனமாகப்
பார்த்தான்.

நிறைவாகத் தோன்றியது.

அதன் பின்னர் திருமதி ரஃப்னர்
தோட்டத்தைப் பார்த்தபோது ஒரு
விசித்திரமான சம்பவம் நடந்தது.

திருமதி ரஃப்னர் முற்றிலுமாக
மாறிவிட்டார்.

அன்றிலிருந்து அவர் மிகவும் அன்பாகவும்,
பாசமாகவும் நடந்து கொண்டார்.

அவர் புக்கரின் வேலையை பாராட்டினார்.

சில சமயங்களில் அவன் காலையில் தன்
வேலையை முடித்து விட்டால், மதியம்
புக்கரை பள்ளிக்குச் செல்லவும்
அனுமதிப்பாள்.

தற்போது புக்கரும் ஒரு மாறி இருந்தான்

அவனுக்கு என்ன வேலை கொடுக்கப்பட்டாலும்
அதை முடிக்க இன்னும் கடினமாக உழைத்தான்.

அவனுக்கு கடினமாக உழைப்பது பிடித்திருந்தது.

திருமதி ரஃப்னர், புக்கருக்கு வாழ்க்கையின் மிகச்
சிறந்த, மதிப்புமிக்க ஒரு பாடத்தைக் கற்றுக்
கொடுத்திருந்தார்.

புக்கருக்கு இப்போது தன் வேலை
பிடித்திருந்தது.

ஆனாலும் அவன் இன்னும்
ஹேம்ப்டனில் பள்ளியில்கற்க
வேண்டும் என்று கனவு
காண்பதுண்டு.

இறுதியாக, அவனுக்கு 16
வயதானபோது, அவன் போகலாம்
என்று அவனது அம்மா சொன்னார்.

ஆனால், ஹேம்ப்டனுக்குச் செல்வது
எளிதாக இருக்கவில்லை.

புக்கருக்கு பயணத்திற்கும், ஆடைகள்
வாங்கவும் பணம் தேவைப்பட்டது.

அவன் சிறிதளவு பணம் சேமித்து
வைத்திருந்தான்.

அவனுடைய சகோதரன் அவனுக்குக்
கொஞ்சம் கொடுத்தான்.

அதன்பின் ஊர் மக்கள் அவனுக்கு சிறிய
தொகைகளைக் கொடுக்கத் தொடங்கினர்.

அவர்கள் அனைவரும் ஏழைகளாக
இருந்தபோதிலும் அவனுக்கு உதவ
விரும்பினர்.

மக்களில் பெரும்பாலோர் அடிமைகளாக
இருந்தனர்.

இதுவரை அவர்கள் எவரும் கல்வி
கற்றதில்லை.

அதனால் அவர்களில் ஒருவனான புக்கர் கல்வி
கற்க செல்வதில் பெருமை அடைந்தனர்.

இலையுதிர் காலம் 1872

புக்கர் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டிய நாள் வந்தபோது மிகுந்த உற்சாகமும் பெருமையும் அடைந்தான்.

அவன் தனியாகப் பள்ளிக்குச் செல்லவில்லை. அவன் தன் மக்களின் கனவுகளையும், நம்பிக்கையையும் சுமந்து கொண்டிருந்தான்.

புக்கருக்கு கொஞ்சம் வருத்தமாக இருந்தது.

புக்கர் அவனது தாய் உடல்நிலை சரியில்லாமலிருந்ததால், மீண்டும் அவரைக்காண முடியாமல் போய்விடும் என கவலையோடு இருந்தான்

ஹேம்ப்டன் வர்ஜீனியாவிலிருந்து 500 மைல்
தொலைவில் இருந்தது.

முதலில், புக்கர் ரயிலில் பயணம் செய்தான்.

பிறகு அவன் குதிரை வண்டியில் பயணம்
செய்தான்.

ஆனால் அவனிடன் அவ்வளவு பணம்
இல்லை என்பதால் தன் பயணத்தைத் தொடர்
நடக்க ஆரம்பித்தான்.

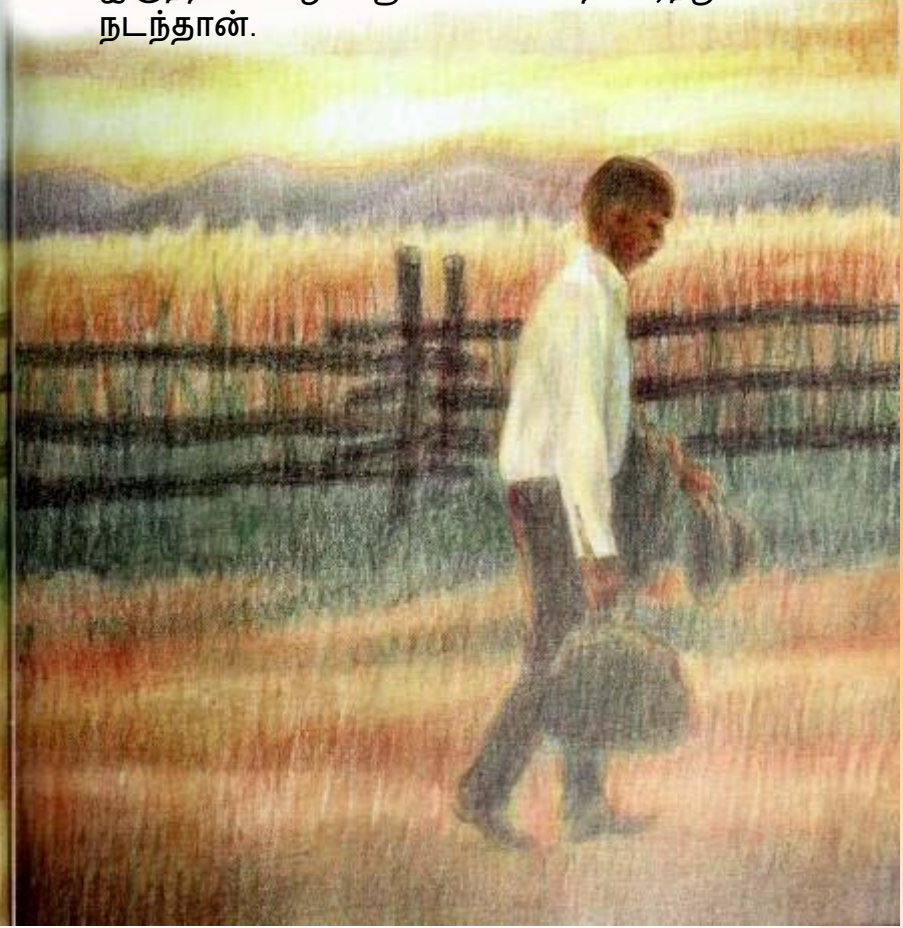

அவன் தினமும் தொடர்ந்து நடந்து
கொண்டிருந்தான்.

சில நேரங்களில் கடந்து செல்லும் வாகனங்களில்
மக்கள் அவனை அழைத்துச் செல்வார்கள்.

இரவில் அவன் சாலையோரத்தில் ஏதோ ஒரு
வயலில் தூங்குவது வழக்கம்.

அவனுக்குப் பசித்தது, அவன் சோர்வாக
இருந்தான். ஆனாலும் அவன் தொடர்ந்து
நடந்தான்.

புக்கர் இரண்டு வாரங்களுக்கும் மேலாகப் பயணம் செய்தான். இறுதியாக, ஒரு நாள் நள்ளிரவில் அவன் ரிச்மண்ட் நகரை அடைந்தான்.

இப்போது ஹேம்ப்டன் வெறும் 80 மைல் தொலைவில் இருந்தது.

அவனுக்கு தங்குவதற்கு ஓர் இடம் தேவைப்பட்டது. ஆனால் அவனிடம் இருந்த பணம் முழுவதும் தீர்ந்து போயிருந்தது. அறை வாடகை செலுத்த வேலை செய்யலாம் என நினைத்தான். ஆனால் யாரும் அவனுக்கு வேலை தர முன்வரவில்லை.

புக்கர் தெருக்களில் தொடர்ந்து நடந்து சென்றான். அவன் இதற்கு முன் எந்த நகரத்தையும் பார்த்ததில்லை.

அவனுக்கு எல்லாம் விசித்திரமாகத் தோன்றியது. வீட்டில் உள்ளவர்களை விட இங்குள்ள மக்கள் வித்தியாசமாகத் தெரிந்தார்கள்.

அவன் மீது பெரும் எதிர்பார்ப்புகளைக் கொண்டிருந்த நண்பர்களைப் பற்றி நினைத்தான்.

அவனுக்கு இப்போது பெருமையாக இல்லை. தனிமையாகவும் பயமாகவும் உணர்ந்தான்.

புக்கர் தொடர்ந்து நடந்தான்.

அவன் மிகவும் களைப்பாக இருந்ததால்,
அவனால் ஒரு அடி கூட எடுத்து வைப்பதே
சிரமமாக இருந்தது.

பிறகு, அருகில், தண்டவாளங்களுக்கு
அடியில், சிறிதளவு காலி இடம் தெரிந்தது.

யாரும் பார்க்காதபோது அவன் அந்த
இடத்திற்குச் சென்று படுத்துக்கொண்டான்.

அவன் பட்டுப்புழுவைப் போல சுருங்கிப்
படுத்து தூங்க முயன்றான்.

தண்டவாளங்களில் நடந்து செல்லும்
மக்களின் காலடிச் சத்தம் இரவு
முழுவதும் அவனுக்கு
கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

இரவ்வ இவ்வளவு நீண்டதாக செய்தது
யார் என புக்கர் யோசித்துக்
கொண்டேயிருந்தான்.

இறுதியாக, அதிகாலை ஒளியில் வானம்
ஒளிர்ந்தது.

புக்கர் எழுந்தான்.

உணவுக்கும் மீதமுள்ள பயணத்துக்கும்
புக்கருக்கு பணம் தேவைப்பட்டது.

அவன் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றான்.

அங்கே அவனுக்கு கப்பலிலிருந்து சரக்குகளை
இறக்கும் வேலை கிடைத்தது.

அந்த வேலை கடினமாக இருந்தது, ஆனால்
அவன் மிகுந்த சக்தி வாய்ந்தவனாக
உணர்ந்தான்.

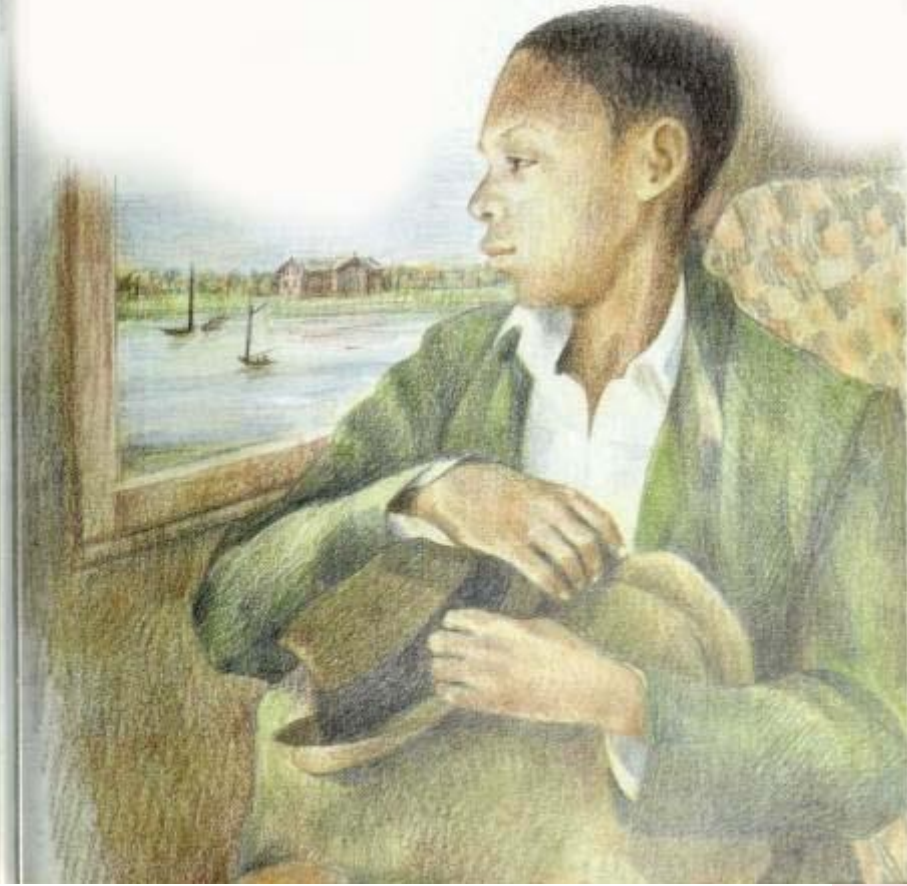
விரைவில் நான் ஹேம்ப்டனில் இருப்பேன் என
தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

அவன் பல நாட்கள் கப்பலில் பணியாற்றினான்.

பணத்தைச் சேமிப்பதற்காக, அவன் ஒவ்வொரு
இரவும் பாதை ஓரங்களின் அடியில் தூங்குவான்.

இறுதியாக அவன் போதுமான பணத்தைச்
சேமித்திருந்தான்.

புக்கர் குதிரை வண்டியில் ஏறி ஹேம்ப்டனை
அடைவதற்கு சென்றான்.

ஹேம்ப்டனை அடைந்ததும், புக்கர் பள்ளியை
விரைவாகக் கண்டுபிடித்துவிட்டான்.

அவன் சிவப்பு செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட
பள்ளிக் கட்டிடத்தைப் பார்த்துக்
கொண்டேயிருந்தான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை, அதுதான்
உலகிலேயே மிகவும் அழகான கட்டிடம்.

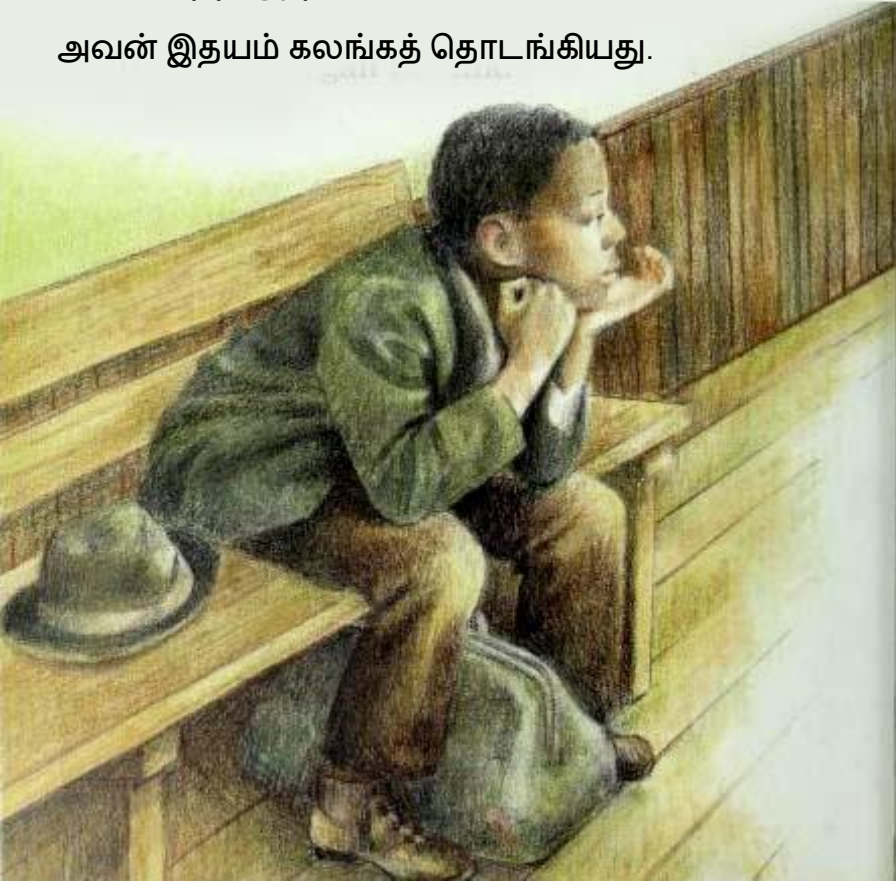
ஆனால், புக்கரின் பிரச்சினைகள் இன்னும்
முடிந்துவிடவில்லை.

அவனை பள்ளியில் சேர்ப்பதற்கு முதல்வரிடம்
அனுமதி பெற வேண்டியிருந்தது.

தான் எவ்வளவு அழுக்காகத் உள்ளோம் என்பது
புக்கருக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவன் 500
மைல்கள் பயணம் செய்திருந்தான்.

அவன் வாரக்கணக்கில் குளிக்கவும் இல்லை,
ஆடைகளை மாற்றவும் இல்லை .

புக்கர் இறுதியாக முதல்வரைச் சந்தித்தான்.
அவளது பெயர் மிஸ் மேக்கி.
அவர் அவனைப் பார்த்து முகம் சுளித்தார்.
அவர் அவரைக் காத்திருக்குமாறு கூறினார்.
பல மணிநேரங்கள் கடந்தன.
மற்ற சிறுவர்களும் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர்.
புக்கர் காத்திருந்தான்.
அவன் இதயம் கலங்கத் தொடங்கியது.

இறுதியாக, மிஸ் மேக்கி வந்து அவனுக்கு
ஒரு துடைப்பத்தை கொடுத்து அருகிலுள்ள
வகுப்பறையைச் சுத்தம் செய்ய சொன்னார்.

புக்கர் துள்ளி எழுந்து துடைப்பத்தை
எடுத்துக்கொண்டு வேகமாக அங்கிருந்து
சென்றான்.

தான் சுத்தம் செய்வதில் திறமையானவன்
என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

மிஸ் ரஃப்னரிடம் பணிபுரிந்த பிறகு இந்த
வேலையில் திறமையுடன் இருந்தான்.

புக்கர் மூன்று முறை முழுமையாக
பெருக்கினான். அதன்பிறகும் மிச்சமிருந்த
துசியை ஒரு துணியால் துடைத்தான்.

பின்னர் அவர் மேசைகளையும் மரப்
பொருட்களையும் சுத்தம் செய்தான்.

அறையின் ஒவ்வொரு மூலையையும்
மிகுந்த கவனத்துடன் சுத்தம் செய்தான். பிறகு
மிஸ் மேக்கியிடம் சென்று வேலையை
முடித்துவிட்டதாகக் கூறினான்.

புக்கர் பின்தொடர், அவர் வகுப்பறையை
நோக்கி நடந்தாள்.

மிஸ் மேக்கி அறையைச் சுற்றி நடந்தார்.

பொருட்கள் பிற்பகல் தூரிய ஒளியில்
பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன .

மிஸ் மேக்கி கதவருகே நின்றார்.

அவர் தன் கைக்குட்டையை எடுத்து கதவுச்
சட்டத்தின் ஓரங்களில் துடைத்துப் பார்த்தார்.

அவர் கைக்குட்டையைப் சோதித்துப் பார்த்தார்.

அதன் மீது ஒரு தூசித் துகள்கூட இருக்கவில்லை.

அவள் முகத்தில் ஒரு மெல்லிய புன்னகை
தோன்றியது.

நீ பள்ளியில் சேர்வதற்குத் தகுதியானவனாக
இருக்கிறாய் என நினைக்கிறேன் என்று
சொன்னார்.

புக்கரின் முகம் மகிழ்ச்சியாலும் பெருமையாலும்
பிரகாசித்தது.

இறுதியில் அவனது கனவு நனவாகியிருந்தது.

நாளை காலை முதல் அவன் பள்ளிக்குச் செல்லத்
தொடங்குவான்.

புக்கர் டி. வாஷிங்டன் மூன்று ஆண்டுகள் ஹாம்டன்
பள்ளியில் பயின்றார். பின்னர் அவர் மற்ற ஆப்பிரிக்க-
அமெரிக்கக் குழந்தைகளுக்கு ஆசிரியரானார். அவர் தனது
சொந்த ஊரில் இரண்டு ஆண்டுகள் கற்பித்தார். அதன் பிறகு,
ஹாம்டன் பள்ளிக்குத் திரும்பி வந்து கற்பிக்கத் தொடங்கினார்.

1881-ல், அவர் அலபாமாவில் உள்ள கறுப்பினக்
குழந்தைகளுக்கான ஒரு பள்ளியின் முதல்வராக
நியமிக்கப்பட்டார். அவரது மேற்பார்வையின் கீழ், டஸ்கீஜி
நிறுவனம் அமெரிக்காவின் மிகவும் புகழ்பெற்ற பள்ளிகளில்
ஒன்றாக ஆனது.

டஸ்கீஜியின் வெற்றி, புக்கரை கறுப்பின
அமெரிக்கர்களிடையே ஒரு பிரபலமான தலைவராக்கியது.
அவர் ஒரு சிறந்த பேச்சாளராகத் திகழ்ந்தார்; கல்வி மற்றும்
கறுப்பின, வெள்ளையின மக்கள் எவ்வாறு இணைந்து
வாழலாம் என்பதில் கவனம் செலுத்தி, அமெரிக்கா முழுவதும்
சொற்பொழிவுகளை ஆற்றினார். புக்கர் டி. வாஷிங்டன் ஒரு
சிறந்த ஆசிரியராகவும் தலைவராகவும்
நினைவுகூரப்படுகிறார்.

முக்கியமான தேதிகள்

- 1856 புக்கர் டி.வாஷிங்டன் வர்ஜீனியாவில் உள்ள ஹேல்ஸ் க்போர்டில் பிறந்தார். (அவரின் சரியான பிறந்த தேதி தெரியவில்லை.)
- 1865 மேற்கு வர்ஜீனியாவில் உள்ள மால்டனுக்கு குடும்பத்துடன் சென்றார்.
- 1872 -75 ஹேம்ப்டன் பள்ளியில் படித்தார்.
- 1876 பட்டம்பெற்று பள்ளியில் கற்பிக்க மால்டன் செல்கிறார்.
- 1879 ஹேம்ப்டனில் கற்பிக்கத் தொடங்குகிறார்.
- 1881 அலபாமாவில் டஸ்கேஜியில் டஸ்கேஜி இன்ஸ்டிடியூட்டைத் துவங்குகிறார்.
- 1882 ஃபேன்னி ஸ்மித்துடன் திருமணம்
- 1883 மகள் போர்ஷியா பிறப்பு.
- 1884 ஃபேன்னி வாஷிங்டன் இறப்பு.
- 1885 ஒலிவியா டேவிட்சன்னுடன் மறுமணம்.மகன் புக்கர் டி.வாஷிங்டன் ஜூனியர் பிறப்பு.
- 1889 மகன் எர்னஸ்ட் டேவிட்சன் பிறப்பு. ஒலிவியா வாஷிங்டன் இறப்பு.
- 1892 மார்கரெட் மர்ரேவுடன் மறுமணம்.
- 1895 ஜார்ஜியா, அட்லான்டாவில் புகழ்பெற்ற அட்லாண்டா சமரசப் பேச்சு.
- 1900 நேஷனல் நீக்ரோ பிசினஸ் லீக் துவக்கம்
- 1901 அப் ஃப்ரம் ஸ்லேவரி என்ற தன் வரலாற்றைப் பதிப்பித்தல்
- 1915 அலபாமாவில் டஸ்கேஜியில் நவம்பர் 13 அன்று இறப்பு.